

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. N° 33.

Sjette Sessions anden Samling.

18de Møde.

Mandagen den 29de Januar Aften Kl. 7.

(Forts.)

Scherning (fortsat): Det kan ikke hjælpe, at vi Alle udtale os derhen, at vi ønske, at dansk Mandskab ikke skal blive brugt i det tydske Forbunds Tjeneste. Ingen af os kan ville forhindre Kongen i at bruge dansk Mandskab til Tjeneste i Forbundet og med Forbundet, hvis vi nogensinde komme til den Erkjendelse, at det er til Landets Frelse og vort Bedste, og dette er ingen Umulighed. Lad os kaste politiske Fordomme bort, lad os huske paa, at der findes dem i Verden, som vi i Historien have betragtet som vore argeste Fjender, men som vi nu betragte som vore bedste Venner — i de politiske Omvæltninger kan det ske hver Dag, — lad os huske paa, at den Dag vil kunne komme, til Trods for al den Fordom, vi have mod Tydskland og det tydske Forbund, at det dog kan blive et Støttepunkt og et Grundlag for det Danmark, som vi ønske skal bestaa udeelt, og lad os ikke lægge den Hindring i Veien for Kongen, at han ikke til enhver Tid kan anvende efter bedste Skjønsmhed de bedste Midler til det bedste Formaal. Men, naar vi nu skulde gaa ind paa denne Sag, saa maatte vi være belavede paa, at den under enhver Omstændighed led den Forandring, at den blev bragt ind i Hærplanen, istedetfor, som det ærede Medlem tilsigter, i Børnepligtsloven. Naar det ærede Medlem læser Børnepligtslovens § 21 igjennem, saa vil han see, at den selv med en positiv Bestemmelse henviser alle Afgjørelser af denne Art til Hærplanen. Hvorledes er det gaaet til? Dengang denne Paragraph af

Børnepligtsloven blev affattet, følte man godt, at der var en Mængde Bestemmelser i Armeepleanen, som rørte ved Børnepligtsloven, og som i det Dieblik burde have været forandrede, men man følte tillige, at den ene greb saa stærkt og mægtigt ind i den anden, at man ved at røre ved een af disse Bestemmelser kunde bringe Forvirring i dem alle, og man besluttede sig derfor til at gaae ind paa Børnepligtsloven og igjennem § 21 at slutte den til en Hærplan, som man ligeoverfor denne Børnepligtslov i mangfoldige Henseender fastsættede, idet man var sig bevidst, at man skrev en Børnepligtslov, som ikke passede til den bestaaende Plan, og havde en Følelse af, at man vilde have store Vanskeligheder ved at faae en Hærplan, som passede til denne Børnepligtslov, men desuagtet gik man ind paa den og satte i § 21, at Anvendelsen af Mandskabet skulde berøve paa Planen, men den Anvendelse af Mandskabet, hvorom der her er Spørgsmaal, berøver paa Hærplanen, det er til Hærplanen, at et saadant Forslag til Forandring maa stilles. Men troer det ærede Medlem, selv om han stiller et Forslag til Forandring i Hærplanen, svarende til det, som han — feilagtigt troer jeg — har stillet til Børnepligtsloven, at han saa paa nogen Maade kan vente, at nogen Regjering, den være nok saa vel stemt for hans Anskuelse, et eneste Dieblik skulde anbefale et saadant Forslag til hans Majestæts Underkrist? Det hverken vilde eller kunde nogen Regjering gjøre, det vilde ikke engang det ærede Medlem selv gjøre, om han var Krigsminister. Naar han først i en saadan Stilling havde overseet og overveiet alle Forhold og han stod ligeoverfor sin Konge og skulde give ham Raad i den Sag, saa vilde